

работа, която изисква не по-малко храбростъ, а най-вече на-
стойчивостъ и търпеливъ трудъ, отколкото да се заграбва зе-
мя отъ другъ народъ.

Книгитѣ на Григорий Петровъ.

4. Къмъ българската младежъ.

(Превелъ отъ ръкописа Д. Божковъ. Второ издание. Цена 5 лв. Доста-
вя преводачътъ — ул. Патриархъ Евтимий № 96, София).

Малка книжка. Четохъ я съ наслада. Повторихъ я пакъ се наслада. Но и когато я четохъ пръвъ пжтъ и ко-
гато я повторихъ, обхвана ме срамъ. Срамъ ме обхвана, че
този смисленъ, възторженъ позивъ, отправенъ къмъ бъл-
гарската интелигенция, е написанъ отъ единъ чужденецъ,
та макаръ и славянинъ — русинъ. Написанъ е той за бъл-
гари, но не отъ българинъ. Не отъ мене, отъ тебе, отъ
Ивана, Стояна . . . . Не! Не пишемъ ние такива нѣща. Ние
сме твърде много порасли, твърде голѣми станали и не се
занимаваме съ „дреболии“. Ние се смѣтаме, че сме призва-
ни да разрешаваме „голѣми задачи“ . . . . които завършва-
ме съ спорове и смѣтки на избирателнитѣ гласове.

Не! Ние не можемъ да напишемъ подобенъ позивъ.
Такъвъ позивъ пише човѣкъ, който всецѣло е пропитъ
отъ човѣщина. Човѣкъ, на когото очитѣ сълзятъ и сърд-
цето болно се свива предъ бедитѣ и нещастията. Чо-
вѣкъ, на когото ръката доброволно се простира да бърше
горчивитѣ вдовишки и сирашки сълзи. Човѣкъ, който оби-
ча и страда . . . .

Нека тоя позивъ да е написанъ отъ чужденецъ —
добре ни дошълъ!